

Timothy Garton Ash (1955) – brytyjski historyk, profesor St. Anthony's College Uniwersytetu w Oksfordzie, znawca Europy Środkowo-wschodniej, zwłaszcza Polski i Niemiec. Stale publikuje w brytyjskim dzienniku „The Guardian”, a także w „New York Review of Books”. Jeden z najbardziej wpływowych ekspertów od tematyki środkowoeuropejskiej na świecie, laureat licznych nagród (m.in. Somerset Maugham Award z 1984 za *Polską rewolucję...*). Spośród jego książek w Polsce opublikowano m.in. *Polska rewolucja: "Solidarność" 1980-1982* (1989), *Wiosna obywateli: Rewolucja 1989: widziana w Warszawie, Budapeszcie, Berlinie i Pradze* (1990), *Niemieckość NRD* (1999), *Wolny świat: dlaczego kryzys Zachodu jest szansą naszych czasów* (2005), *Teczka. Historia osobista* (2006). Reedycja dwóch pierwszych pt. *Jesień wasza, wiosna nasza* inauguruje serię historyczną Krytyki Politycznej.

Agnieszka Graff (1970) – adiunkt w Ośrodku Studiów Amerykańskich UW, gdzie prowadzi zajęcia z zakresu literatury i kultury amerykańskiej; wykłada także na kierunku Gender Studies na Uniwersytecie Warszawskim. Studiowała w Amherst College (Stany Zjednoczone), na Uniwersytecie Oksfordzkim oraz w Szkole Nauk Społecznych w Instytucie Filozofii i Socjologii PAN. Jest autorką dwóch książek *Świat bez kobiet. Płeć w polskim życiu publicznym* (2001) oraz *Rykoszetem. Rzecz o płci, seksualności i narodzie* (2008) jak również wielu artykułów o tematyce feministycznej, gender w kulturze popularnej oraz ruchu kobiet w Stanach Zjednoczonych i Polsce. W roku 2004/2005 otrzymała stypendium Fulbright Fellowship (2004/2005) w ramach programu New Century Scholars “Towards Equality. The Global Empowerment of Women”. Agnieszka Graff współpracuje z Helsińską Fundacją Praw Człowieka w Polsce i jest członkinią “Krytyki Politycznej”.

Bernard Guetta (1951) – francuski dziennikarz, specjalista od polityki międzynarodowej, laureat nagrody Alberta Londres'a w 1981 roku, wydarzenia roku 1968 zastały go w liceum Henri-IV, w którym zaczął aktywną działalność polityczną (w tym przypadku na rzecz reformy szkolnictwa), od 1971 roku rozpoczął pracę w „Le Nouvel Observateur”, na łamach którego publikował liczne wywiady z działaczami francuskiej lewicy oraz działaczami na rzecz praw człowieka, a od 1979 roku pracował jako korespondent zagraniczny „Le Monde”: najpierw w Wiedniu, a następnie (od 1980 roku) w Polsce - w Warszawie i Gdańsku. W latach 80. korespondent „Le Monde” w Waszyngtonie i w Moskwie. Od 1991 roku pracował jako komentator France Inter, redaktor naczelny „L'Expansion” i „Nouvel Observateur” (do roku 1999). Autor książki *Pologne* (1982).

Jan Macháček (1965) – dziennikarz i muzyk. Obecnie pracuje jako komentator dla dziennika „Hospodarske noviny”, jest także członkiem Zarządu Transparency International w Czechach. Wcześniej prowadził zajęcia z politologii i ekonomii transformacji w Anglo-American College w Pradze. W okresie komunizmu w latach 80. Macháček angażował się w kulturze podziemnej oraz w wydawnictwach z drugiego obiegu (samizdaty). Był członkiem słynnego zespołu undergroundowego *The Plastic People of the Universe*, gdzie grał na gitarze, następnie dołączył do zespołu *Garage*. W latach 80. był sygnatariuszem Karty 77 i angażował się w różnego rodzaju działalności opozycyjnej. Studiował w Akademii Ekonomicznej w Pradze w pierwszej połowie lat 80., lecz nie ukończył studiów z przyczyn politycznych. Po rewolucji w 1989 roku wraz z osobami związanymi z podziemną działalnością wydawniczą Macháček założył pierwsze, niezależne medium – tygodnik „Respekt”. Ponadto Macháček jest członkiem National Forum Foundation w Waszyngtonie oraz William Davidson Institute na Uniwersytecie w Michigan.

Jerzy Osiatyński (1941) – polski polityk i ekonomista, profesor w Instytucie Nauk Ekonomicznych PAN, szef Centralnego Urzędu Planowania w rządzie Tadeusza Mazowieckiego, minister finansów w rządzie Hanny Suchockiej, poseł na Sejm w latach 1989-2001 z ramienia Komitetu Obywatelskiego, Unii Demokratycznej i Unii Wolności. Od roku 1980 związany z „Solidarnością”. Znanca historii myśli ekonomicznej, a także ekspert w dziedzinie finansów publicznych, doradca w ds. polityki makroekonomicznej w wielu krajach w okresie transformacji, konsultant Programu Rozwoju ONZ. Autor licznych podręczników (m.in.: *Finanse publiczne. Ekonomia i polityka*), a także redaktor dzieł zebranych Michała Kaleckiego.

Adam Ostolski (1978) - socjolog, filozof i tłumacz. W nauce reprezentuje perspektywę teorii krytycznej, łączącej badanie społeczeństwa z zaangażowaniem w jego zmianę. W kilku publikacjach wskazywał na strukturalne pokrewieństwo polskiej homofobii i antysemityzmu. Był współinicjatorem listów-interwencji: „Listu Warszawskiego” w sprawie ataków, jakie miały miejsce w Krakowie w 2004 roku na demonstrantów, domagających się tolerancji dla środowisk LGBT (wraz z Michałem Bilewiczem) oraz listu przeciw powstaniu w Warszawie pomnika Romana Dmowskiego (w 2006 roku). Członek Zielonych 2004 i redakcji „Krytyki Politycznej”.

Rita Pawlowski (1941) – urodzona w Pommern, w rodzinie rolniczej; do szkoły uczęszczała w Meklemburgii, po czym pracowała jako pracownica fizyczna w drukarni, od 1962 roku rozpoczęła karierę dziennikarską, której towarzyszyły kilkuletnie studia dziennikarskie w Lipsku. W tym czasie w 1964 r. urodziła syna. Od 1977 r. pracowała w różnych oddziałach Związku Kobiet NRD (Frauenverband der DDR); do 1989 r. pełniła funkcję referentki ds. kontaktów z prasą w zarządzie federalnym DFD. Po 1990 roku przez kilka lat pracowała w archiwach kobiet w Wiesbaden i Berlinie, była kilkakrotnie bezrobotna, a od 2001 roku jest na emeryturze i mieszka w Berlinie.

Aleksander Smolar (1940) – politolog, absolwent Uniwersytetu Warszawskiego (Wydział Ekonomii Politycznej), uczeń prof. Włodzimierza Brusa, aktywny uczestnik wydarzeń marcowych, za co został usunięty z uczelni. Od 1971 do 1989 roku przebywał na emigracji, gdzie redagował „Aneks” – najważniejsze, obok paryskiej „Kultury” polskie pismo niezależne wydawane na Zachodzie. Po utworzeniu pierwszego niekomunistycznego rządu w roku 1989 został doradcą premiera Tadeusza Mazowieckiego ds. politycznych, a następnie – premier Hanny Suchockiej ds. zagranicznych. Wieloletni prezes Fundacji im. Stefana Batorego, jeden z najbardziej wpływowych intelektualistów liberalnych okresu III RP. Pracownik naukowy francuskiego CNRS, w latach 90. wspólnie z prof. Marcinem Królem redagował serię książek *Demokracja. Filozofia i praktyka*.

Timothy Snyder (1969) – amerykański historyk, profesor uniwersytetu w Yale, znawca problematyki Europy Środkowo-Wschodniej, ze szczególnym naciskiem na kształtowanie się tożsamości narodowych w naszej części Europy w kontekście procesów narodowyzwoleniczych oraz emancypacji społecznej; obecnie prowadzi pracę naukową jako Permanent Fellow w wiedeńskim Instytucie Nauk o Człowieku. Autor m.in. poświęconej polskiej polityce wschodniej książki *Tajna wojna. Henryk Józefowski i polsko-sowiecka rozgrywka o Ukrainę*, a także monumentalnej historii Europy Środkowej *Rekonstrukcja narodów Polska, Ukraina, Litwa, Białoruś 1569-1999*. Wydawnictwo Krytyki Politycznej opublikuje wkrótce przekład jego pracy doktorskiej *Nationalism, Marxism, and Modern Central Europe: A Biography of Kazimierz Kelles-Krauz*.

Magdalena Vášáryová (1948) – założycielka i pierwsza dyrektorka Slovak Foreign Policy Association (SFPA); była ambasadorką Czechosłowacji w Austrii i Republiki Słowacji w Polsce; była sekretarzem stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, jest obecnie deputowaną Rady Narodowej Słowacji (z ramieniami SDKU-DS – Słowackiej Unii Chrześcijańskiej i Demokratycznej – Partii Demokratycznej). Jest także założycielką i przewodniczącą zarządu organizacji pozarządowej – „Via Cultura” oraz przewodniczącą grupy kobiet przy SDKU-DS. Vášáryová jest autorką pięciu książek, dwie z nich poświęcone były kwestiom etykiety i protokołu. *Polnočný sused* (Północny sąsiad) są jej wspomnieniami z Polski, w swojej ostatniej publikacji – *Hlavička štátu* (Głowa państwa) dzieli się swoimi doświadczeniami z kampanii w wyborach prezydenckich. Bierze udział w wielu konferencjach i często publikuje w prasie.

Reinhard Weißhuhn – architekt, współzałożyciel Initiative Frieden und Menschenrechte (IFM), w latach 1973-1978 pracował jako planista w Berlinie, od 1978 do 1984 jako dokumentalista przy Akademii Budowlanej NRD, a w okresie między 1985-1989 był architektem w Diakonisches Werk. Od 1975 r. Reinhard Weißhuhn angażował się w środowiskach opozycyjnych i próbował zdobyć rozgłos w pracy kulturalnej w swym rejonie zamieszkania. Tłumaczył opozycyjną literaturę węgierską dla wydawnictw zachodniemieckich i w 1985 uczestniczył w założeniu IFM. Od 1987 r. pracował jako autor i współwydawca różnego rodzaju nielegalnych publikacji. Na początku 1990 r. był reprezentantem IFM przy tzw. Centralnym Okrągłym Stole (Zentraler Runder Tisch), w okresie między 1990-1991 pełnił funkcję członka Zarządu IFM, a do końca 1990 był rzecznikiem prasowym tej instytucji, w roku 1990 rozpoczął pracę w partii Bündnis 90/Grüne, a od roku 1991 członkiem Grupy w Bundestagu/klubu parlamentarnego Bündnis 90/Die Grünen.